

Nabývání vlastnictví

Disertant zvolil za téma disertační práce problematiku nabývání vlastnictví. Jde o téma nosné a aktuální, protože vlastnictví, resp. vlastnické právo představuje základní soukromoprávní institut. Aktuálnost tématu je umocněna i současnou právní úpravou, jejíž těžiště spočívá v občanském rekodifikovaném zákoníku. Zpracování tématu je mimořádně záslužné, protože přináší ucelený pohled na významnou součást soukromoprávní úpravy s velmi silnými přesahy do právní praxe. Určení doby, případně okamžiku nabytí vlastnického práva je mimořádně důležité z pohledu právní jistoty (jde především o to, zabránit nabývání vlastnického práva od nevlastníka), nepřehlédnutelné jsou i veřejnoprávní aspekty, zejména daňové, které jsou s nabytím vlastnictví spjaty (srov. vyměření daně z nemovitých věcí). Zohlednit je nutné i to, že s výjimkou učebnic, komentářových textů a dílčích statí, je pojednání autora, který podává komplexní a ucelený výklad problematiky nabývání vlastnictví, velmi záslužné. Disertant navazuje na již dříve publikované monografie B. Petra (Nabývání vlastnictví originárním způsobem, C.H.Beck, 2011, Vydržení v českém právu, C.H.Beck, 2001), jakož i na práce J. Spáčila, z nichž lze zejména připomenout Ochranu vlastnictví a držby v občanském právu, C.H.Beck, 2002). Jedná se však o starší práce sepsané podle předchozí právní úpravy.

Disertant svůj výklad rozdělil do dvou částí. Zatímco v části první analyzuje vlastnictví včetně jeho ochrany, zkoumá pojem držby a pojem věci hlavní, její součásti a příslušenství, druhá část je již věnována originárním způsobům nabytí vlastnického práva, na kterou navazuje partie o odvozeném nabývání vlastnického práva.

Autor správně vychází z předpokladu, že nejvýznamnějším právním důvodem převodu vlastnického práva je kupní smlouva. Věcněprávní úpravu přechodu vlastnického práva správně propojuje s některými instituty závazkového práva, v první řadě s okamžikem přechodu nebezpečí škody na věci, či nemožnosti plnění. Nabytí od neoprávněného není vždy chápáno jako převod vlastnictví, neboť převodci chybí dominium auctoris; vlastnické právo se neodvozuje od právního předchůdce; proti tomu stojí požadavek právní jistoty.

Autor správně porovnává převod vlastnictví k movité věci založený na principu konsensuálním (solo consensu) a převod vlastnictví založený na principu tradice včetně zahraničního srovnání a vyjadřuje své hodnocení obou modalit převodu.

Zvláště pečlivě je podán výklad o nález, v jehož rámci autor zkoumá jednotlivé a v praxi se vyskytující problémy, zejména z pohledu nález živých zvířat. Autor provádí i srovnání se švýcarskou, americkou i ruskou úpravou. Právní praxe signalizuje, že zejména v tomto výseku právní úpravy se objevují kritické výhrady ze strany obcí.

Autor v práci nezapřel své dlouholeté působení ve funkci soudce a na řadě míst se k právní úpravě kriticky vyjadřuje, i když v závěru shledává právní úpravu jako celek za vyhovující.

Způsob vedení citačního aparátu (nikoli průběžně po stránkách) však působí místy rušivě.

Uzavírám, že disertant prokázal způsobilost zpracovat zvolené téma na úrovni požadované pro tento druh prací. Práci doporučuji k obhajobě před příslušnou komisí pro obhajobu disertační práce.

V Praze dne 29.8.2018

Prof. JUDr. Jan Dvořák, CSc.

školitel